

at dette Forslag er mig ikke ganske klart. Der-
som vi kunne forstaa det, saaledes som det fore-
kom mig, at det ærede Medlem for 9de Kredts
(Strup) nærmest vilde have det forstaaet, nemlig
at, naar en saadan Person skulde dømmes, skulde
det være Domstolene overladt, om de vilde dømme
ham til Tvangsarbejde eller til Bånd og Brød,
saa har jeg ikke det Mindste mod Bestemmelsen; men
den maa aabenbart forstaaes saaledes, at han kun kan
dømmes til Bånd og Brød, saafremt der ikke er
Plads i Tvangsarbejdsanstalten, og saa forekom-
mer det mig, at det bliver en mindre heldig Be-
stemmelse, fordi Dommeren saa, inden han afgiver
Dommen i en saadan Sag, skal forhøre, om der
er Plads i den paagældende Tvangsarbejdsanstalt
eller ikke, hvilket vil lede til en Forhaling af den
Slags Sager, der ikke er heldig. Disse Løsgæn-
geri- og Betlerisager ere i det Mindste efter min
Erfaring, navnlig siden vi fik Politiloven, hvorefter
der ikke fordres Approbation, naar Sagen ikke gaar
ud over en vis Grændse, af den Slags Sager,
der kunne afgøres i en Part. Naar en saadan
Person bliver anholdt og har tilstaaet sin Brøde,
hvad han i Reglen maa, saa bliver han dømt
samme Dag, og Straffen bliver strax udføret; men
derimod tror jeg ikke, det vilde være heldigt, om
man skulde lade en saadan Person sidde arresteret
i længere Tid, indtil man fik anstillet Undersø-
gelse, om der var Plads i Tvangsarbejdsanstalten
eller ikke. — Efter hvad jeg her har anført, maa
jeg altsaa tillade mig at anbefale at udstemme
§ 33. overensstemmende med det Forslag, der er
stillet af det ærede 6te kongevalgte Medlem.

Strup: Hvad der foranledigede mig til
begynde Ordet var, at den ærede sidste Daler mente,
at det vilde blive for kostbart ikke alene for Kjøb-
stæderne, men for Landet overhovedet, i at straffe
samtlige Løsgængere og Betlere med Tvangshus
istedetfor med Bånd og Brød. Jeg er nu rigtig-
nok af den ganske bestemte Formening, at, naar
man ser hen til, hvad der i sig selv er det
Billigste for Samfundet i det Hele, vilde det vise
sig at være, at den Slags Personer ikke alene ind-
fattes i Anstalten, naar de skulle straffes paa
Grund af en begaaet Forseelse, men at man for-
sørge dem hele Aaret rundt i Tvangsarbejdsan-
stalten; thi det er absolut givet, at, selv om de
ikke koste Kommunerne Penge i den Tid, de ere ude,
saa koste de i Virkeligheden Samfundet Penge,
og det langt mere end det Beløb, som deres
Ophold i Tvangsarbejdsanstalten er værd. Jeg
er altsaa af den bestemte Formening, at man ikke

af Betsyn til Kostbarheden for dem, der skulle
betale Delinkventomkostningerne, bør lade sig af-
strække fra at gaa ind paa Udvalgets Flertals
Forslag eller rettere fra at stemme mod det For-
slag, der er stillet af det ærede 6te kongevalgte
Medlem (Næsting). — Det forekom mig, at den
ærede sidste Daler, som i Dvigt var meget villig
til at erkjende, at Politiet ikke altid kunde opfylde
de Fordringer, man stillede til det, ikke vilde er-
kjende, at Politiet ogsaa kunde være virksomt paa
Landet til at optage saadanne Betlere og Løs-
gængere. Dette stemmer ingenlunde med min
Erfaring; i den Kreds, hvor jeg lever, ere vi
saa godt forsynede med Landpoliti, at jeg meget
tvivler om, at der i Kjøbstæderne anholdes et for-
holdsvis større Tal af Vagabonder, end der bliver
anholdt i Landkredse. Jeg tror altsaa ikke, at
man i den Bestemmelse, vi have foreslaaet, paa
noget Maade kan se en Prægravation for Kjøb-
stæderne, i alt Fald, naar Landpolitiet er ordnet,
saaledes som jeg tror, det burde være ordnet.
Det forekommer mig, at dersom det ærede Med-
lem skulde have Ret i — hvad jeg ikke tvivler
om kan være Tilfældet for visse Kredses Vedkom-
mende — at Landpolitiet er i den Grad slapt,
at der ikke bliver anholdt nogen Betler eller Løs-
gænger paa Landet, saa maa det ærede Medlems
og Andres Bestrebelse være rettede paa at sørge
for, at der kommer et bedre Landpoliti tilveie,
men at man derimod ingenlunde fra Mangelen af
et virksomt Landpoliti kan hente nogen Ind-
vending mod at vedtage en Bestemmelse, som
i sig selv er fornuftig. — Det ærede
Medlem gjorde opmærksom paa, at en Hovedmang-
el ved Ordningen af Betler- og Løsgængerfor-
holdene var den, at der ikke var nogen Forplig-
telse for Hjemkommunen til at holde paa de hjem-
sendte straffede Løsgængere og Betlere. Det ærede
Medlem udtrykte sig saaledes, at, naar de vel
være komne hjem, saa gav man dem en Daler i
Reisepenge og lod dem fortsætte deres Vagabond-
dage. Jeg ser ikke ret, hvorfor Vedkommende
giver dem en Daler, men jeg ser ikke heller, hvilke
Midler en Kommune har til at holde paa saa-
danne Personer, som ville spadseres væk, og det
forekommer mig, at det ærede Medlem maatte
kunne være beroliget ved en Bestemmelse, som vil
komme under Forhandling senere, jeg sigter til §
57. Gennem Lovforslagets § 57, og navnlig
saaledes, som den er foreslaaet affattet af Udval-
gets Flertal, vil der jo komme til at ligge en
ikke ubetydelig Byrde paa Hjemkommunen, hid-
rørende fra disse Løsgængere og Betlere, nemlig